

Publicerad 2008-08-04 01:40 av Sara Olsso

Vardags terrorism?

Snabbt låser jag dörren och
stänger in mig i den bärbara regnbågen
Stiger in i låtsaslyckan och nynnar en sång
Min sång

Försiktigt ändrar världen färg
och börjar skimra
Rör sig sakta från det avdankat gråa mot till det gyllene röda

Jag tar ett hårt tag i verkligheten och
försöker dra av duken
"Filmduken"
Men misslyckas givetvis
Eftersom jag naivt trodde jag var stark nog

I ett dolt fördummande vakuum försöker jag
Febrilt förstå varför ingenting verkar fungera
Och varför jag frivilligt stänger in mig
För att slippa möta sanningen

Trivsel och fördömda handlingar borde inte vara
Sammanflätade
Men i min omloppsbana är de hårt fastnaglade vid varandras
skelett

Och skelett finns i långa rader, som reser sig högt ur jorden
För att benskaka i takt med undergångsmarscherna
Skelett vars välmenande men förgörande uppgift är att
Förändra hur VI målar världen

Men som endast uppnår rädsla
En rädsla som i sig är starkare än framtiden

Och som slutligen spikar fast våra kroppar för att lämna
Oss stående, i förvillelse om ensamhet och hot
Hot som rör sig genom alla dalgångar, kvarter och köpcenter
Som rör sig obehindrat, osynligt och som lika gärna kunde vara
En del av dig

Inlindad i mitt eget sockerspunna lidande ser jag plötsligt ingenting
Och letar panikslaget efter utgången
Men hittar ingenting och sliter istället tag i vapnet
Och skjuter och skjuter och skjuter och skjuter och skjuter och

Skjuter

Tills mina fingrar gör ont och öronen plötsligt
Fylls av döende ord
Först då inser jag att den röda färgen på väggarna inte har torkat
Och inte heller är färg från en burk
Utan istället är livet, på väg ut

Forsande från alla människor på golvet
Runtomkring mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sara Olsson med Poeter.se id #24218 innehar upphovsrätten